

van de bovenste takken verdord waren. »Ik zal als die boom zijn,” sprak hij tot Young, »en van boven sterven.”

In een zijner gedichten vraagt hij den Goeden Schepper niet om schatten en overvloed, maar *om zijn verstand te mogen behouden*.

Na eenige aanvallen van doofheid en ijlhoofdigheid, verloor hij voor goed zijn verstand. De drie laatste jaren zijns levens bragt hij, bijna onafgebroken, in een huiveringwekkend stilzwijgen door, en ten laatste sprak hij geen enkel woord meer. »Het tooneel,” zegt Scott, »verdonkerde, eer de gordijn viel.”

Swift stierf in den ouderdom van acht en zeventig jaren, en werd in de St. Patrick's kerk begraven. Het vermogen, dat hij naliet, 10,000 p. St., werd op zijn last besteed, om een krankzinnigengesticht te Dublin op te richten.

JOSEPH ADDISON.

1672—1719.

WERKEN.

Gedichten: Letter from Italy. — Cato. — Oden, enz.

Proza: The Vision of Mirza. — Reflections in Westminster Abbey, en andere stukken in den Tatler, Spectator en Guardian.

J. Addison, de zoon van een Engelsch Deken, werd te Milston in Wiltshire geboren. Reeds als student aan de hoogeschool te Oxford, onderscheidde hij zich door zijne Latijnsche gedichten, en op den ouderdom van twee en twintig jaar, maakte hij zich 't eerst als Engelsch dichter bekend, door een gedicht op Dryden.

Ofschoon zijne prozastukken 't meest hebben bijgedragen, om zijn naam onsterfelijk te maken, zoo was zijne poëzij het voertuig, waardoor hij tot hoogere posten en aanzien klom. De Grootzegelbewaarder, Lord Somers, geveleid door zijn *Poem to His Majesty, presented to the Lord-Keeper*, wist

hem eene jaarwedde van 300 p. St. te bezorgen, ten einde eene reis naar Italië te doen. Van hier schreef hij zijn dichterlijken brief aan Lord Halifax, het puikje van zijne poëzij, maar toen Koning Willem III was overleden, zag hij zich zijne jaarwedde ontnemen.

Door het bezingen van den slag bij Blenheim (Hochstädt), wist hij weder de aandacht tot zich te trekken, en werd daarop verheven tot onder-secretaris bij de regeering. In deze hoedanigheid droeg men hem op, Prins George van den dood van Koningin Anna bericht te geven; maar door zijne zucht om dit eens treffend schoon te doen, slaagde hij er zoo weinig in, dat dit werk aan een der klerken werd opgedragen, die zulk een stuk spoedig had opgesteld, en toen niet weinig de borst omhoog stak, daar hij zich durfde beroemen iets vervaardigd te hebben, waartoe zelfs de groote Addison niet in staat was.

Na Ierland bezocht, en eenige treurspelen van minder gehalte te hebben uitgegeven, trad hij op in zijne schitterende loopbaan als Essayist, waarin hij boven alle andere medearbeiders, zelfs boven Steele uitblinkt. Hij waagde zich ook nogmaals aan het treurspel, en zijn *Cato* trof het bijzonder geluk, te worden toegejuicht: door de Whigs, om de vrijheidslievende denkbeelden, en door de Tories om den schijn af te werpen, dat het op hen toepasselijk zou wezen; terwijl Addison bovendien werd overstelpt door een vloed van dichterlijke lofspraken van de voornaamste letterkundigen.

Thans had Addison het toppunt van zijn roem bereikt, en daardoor bedwelmd, stond hij naar de hand der Gravin weduwe van Warwick. Hij verwierf die, doch huwde met deze adellijke vrouw huiselijke tweedragt.

Een jaar later (1717) werd hij tot secretaris van staat benoemd, in welke betrekking hij zich niet kon staande houden, daar hij geen redenaar was, en 't hem te veel aan natuurlijke moed ontbrak, om in 't openbaar te spreken. Toen hij deze betrekking had nedergelegd, werd hem eene jaarwedde van 1500 p. St. geschonken, en be-

steedde hij zijn tijd aan het zamenstellen van een godsdienstig werk, dat de dood hem echter niet liet voltoojien.

—Kort voor zijn dood liet hij den grooten fabeldichter Gay dringend verzoeken, hem te komen zien, en verzocht dezen, toen hij was gekomen, hem vergiffenis te schenken voor 't kwaad dat hij eens van hem had geleden. Gay begreep er niets van, en Addison wilde zich niet verder verklaren. Men vermoedt, dat hij zich in 't parlement had verzet tegen de bevordering van Gay. †

Toen zijn einde nabij was, liet hij zijn voormaligen pupil, thans zijn stiefzoon, den Graaf van Warwick, die door een ongebonden leven ziel en ligchaam verwoestte, tot zich roepen en sprak: »ik heb u aan mijn sterfbed doen komen, om u te laten zien, hoe een Christen sterft.»

Hij stierf op Holland House, in den ouderdom van zeven en veertig jaar.

RICHARD STEELE.

1676—1729.

Oprichter van de klassieke tijdschriften: The Tatler,
The Spectator en The Guardian.

Richard Steele werd te Dublin geboren, en door den bijstand van den Hertog van Ormond, bij wien zijn vader secretaris was, naar eene school te Londen gezonden. Hier knoopte hij den eersten vriendschapsband met Addison aan, welke zoo bevorderlijk was tot het welslagen hunner pogingen, om den geest des volks te veredelen en te beschaven.

Na eenige jaren te Oxford gestudeerd te hebben, zonder zich aan eenig bepaald vak te wijden, be kroop hem de lust om onder dienst te gaan, en daar zijne pogingen tot het verkrijgen van een officierspost mislukten, nam hij, als gemeen, dienst onder de ruitery. Hier wist hij zich door zijne geestigheid en vrolijkheid bij zijne meerderen zoo be-